

Фикҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суянмасин

20:00 / 10.03.2022 5432

نَا مَلَسَوْهُ يَلَعُ لَلِصَّ لَلِوَسَرِ يَنْ لِقَامُ نَعُ لَلِضَرَرُمُ عَن بَانَ ع
دُوَادُ وَبَأْ هَاوْرَ هَاوْرَ لَلِضَرَرَن اِذْ هَاوْرَ دِي يَلَعُ لَلِجَلَلِ دِمْتَعِي

Ибн Умар розияллоху анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда икки қўлига суянишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъузу» айтиш ва қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қилади. «Аъузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қилади. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл кўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутати. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуйидагилар:

مَلَسَ وَهَيَّلَ هَلَّالًا يَلَصُ هَلَّالًا وَسَرَ نَاكَ: تَلَّاقَ هَنْعُ هَلَّالًا يَضَرَّ شَيْئًا نَعَمٌ
مَلَّكَ رَ إِذْ نَاكَ وَنَيَّمَا لَ إِذْ نَاكَ بِرَّ هَلَّالًا دُمَّ لِبَابِ عَارِقِ لَ أَوْ رِي بَ كَتَّ لِبَابِ عَالَّ صِلَ إِجَّتَتْ فَ ي
مَلَّعُ كُرَّ لَ نَمُّ هَسُّ أَرْعَ فَرِ إِذْ نَاكَ وَكَلَّ دَنْ يَبْ نَكَلَّ وَهُوَ وَصِيٌّ مَلَّ وَهُوَ سَأْرُ صُحِّ شِي
يَّتَّ حُ دُجِّ سَيِّ مَلَّ دُجِّ سَلَّ نَمُّ هَسُّ أَرْعَ فَرِ إِذْ نَاكَ وَآمَّ إِقَ يَّ وَتَّ سَيِّ يَّتَّ حُ دُجِّ سَيِّ
شُرْفَيَّ سَلَّجَ إِذْ نَاكَ وَ... تَأْيَحُّ لَ: نَيَّتَّ عَ كَرَّ لَّ يَّ فُلُّ وُقَيَّ نَاكَ وَ، إِدَعَّ أَقَ يَّ وَتَّ سَيِّ
شَرَفَ نَعَّ وَنَاطَيَّ شَلَّ بِقَعَّ نَعَّ يَّ هَنْ يَّ نَاكَ وَ، يَّ نَمُّ يَّ لَ لَ جَرُّ بِصَنْ يَّ وَ يَّ رَسُّ يَّ لَ لَ جَرُّ
مَلَّ سُمَّ وَ دُؤَادَ وَبَّ هَا وَرَ يَّ مَلَّ سَّ تَلَّابِ عَالَّ صِلَ إِجَّتَتْ يَّ نَاكَ وَ، غَبَّ سَلَّ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламин»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини кўтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан кўтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини кўтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳиййаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирар ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳйи қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди